

Arabela.

Roman. Spisala Pavlina Pajkova.

(Dalja.)

Karpelesovka, vidno prestrašena o tako odločnem Arabelinem postopanju, vzdihne zdaj prosto, videč, da se še ni zaroka razdrla, kakor se je že bila prej močno zbal...

Arabela je v trenutku z vidno zornostjo odtegnila svojo roko in reče odločno: "Moja sodbá o vas je že preveč ukoreninjena, da bi se dala izpremeniti. Pa saj postaneu Samuelova žena in bodem toraj za naprejele z njim živela..."

"Arabela, čemu to dolgo čakanje, in čemu bi se ti in mati še celo leto svajale?" reče Samuel odkritosrčno. "Vidve ste preveč svojeglavni in prerazličnega značaja, da bi se mogli še kdaj sporazumeti..."

"Arabela, pojdiva na vrt!" reče nato Samuel ves pobit. "Ti si blede in razburjena; zrak te bode pomiril in okrevale."

Arabela ga uboga. Nemo stopa potem poleg njega po drobnem pesku na vrtu. Brez ugovora sprejema cvetlice, ktere jej on trga, in odgovarja z dostojno prijaznostjo na njegova vprašanja; ali ne pogleda ga pa ne in ga tudi ne ogovori nikdar, niti se nasmešne njegovim šalim.

Samuelu pa prihaja vedno tesneje pri srcu. Glas mu vselej na ušnih zamre, kekar hoče bolj zaupno z njo govoriti, a vendar čuti, da bi kot ženin imel do tega pravico. — "Ali je res brez srca? Ali res ne bodem v njej mogel vzbujati iskrice ljubezni? Tako se je vprašal natihoma, in temne slutnje so mu vstajale v duši."

nim sama šivala potrebna oblačila. Da zna tudi čitati in pisati, zvedela je Arabela; toda se ve, smišla v besedah ni zapopadala.

Po teh znamenjih utrjevalo se je vedno bolj v Arabeli prepričanje, da je blaznica izobražena in boljšega stanu. Toda po njenih zmedenih pogovorih zvedeti nje pretoklost, bilo je popolnoma nemogoče. Edino, kar je Arabela o njenem preteklem življenju mogla z neko gotovostjo posneti, bilo je, da je moral ženski cukrat umreti otrok, ali da so ga jej bili vzeli; kajti le dete, katero je baje nekdanji imela, bilo je edina nje misel.

Z Waldeckovimi ni Arabela občevala. Prirojena resnoba in malobedsednost jej je že od nekdaj branila udleževati se družava, s katerim jej ni bilo neobhodno potreba občevati. Kratka pozdravi, včasih kratki ogovori, do tod je segalo njeno znanje s staro ženo in njenim možem, s simeo pa še tega ne, ker ga blizu še videla ni, niti si želela videti ga. Kmalo je vedela, ob katerih urah hodi po dnevnu profesor na vrt in kje najrajši ostaja. Tedaj pa ni Arabela navadno o tem času hodila na vrt, ali pa si je ono stran v vrtu izbrala za sprehajališče, kamor ni profesor zahajal.

Bilo je proti večeru nekega soprorega dne. Arabela je sedela v majhnje kolibici na zadnjem koncu vrta in čitala iz knjige. Da bi se bila sprehajala, čutila se je preveč utrujeno vsled vročine. Bila pa je v knjigo tako zamaknena, da še niti zazpazila ni, da se nebo vedno bolj temni, in da se tam za gorami blisk za bliskom menja, gotovo znamenje nevihte. Stoprav glasen grom, ki je zemljo strelsel, opozoril jo je na hudo vreme.

Preplašena vstane, a še prej, nego stopi iz kolibice, začnejo padati debele kaplje. Arabela spozna, da dež ne bode kmalo konec. Zatoraj meni, da je bolje, ako hiti v deži domu, nego da čaka, dokler se nevihta ne utolaži. Žepno rutico si priveže črez glavo in teče po vrtnih stizicah proti vili.

A kmalo ne more dalje. Iz deža je postala gosta ploha; veter jej je zapletal obleko, da ne more napreje. Obrne se na levo; tam je stal, kakor je vedela, velik, gosto prerasten divji kostanj, in pod njim mislila je najiti nekoliko obrambe proti silnej plohi.

"Ali se vam ne zdi, gospodična, da je nevarno stati pod tem drevesom? Ravno premišlujem, ali bi ne bilo bolje pametno hiteti naprej in se dati dežju oprati, kakor pa biti v nevarnosti, da me strela zadene!"

Tako se nenadoma oglašil ptuj glas v Arabelinej bližini. Arabela se mahoma ozre. Na nasprotnje strani kostanjevega debla vedri profesor Waldek. Oblečen v obledelo, modro, do pet segajočo suknjo, z vezeno modro kapico na glavi, z bledim, suhim obrazom in ves inoker delal je pomilovanja vreden vtis.

Ko ga Arabela spozna, ga še niti ne pogleda in odgovori malomarno: "Storite, kar vam najbolj godi! Jaz ostanem tu, dokler ploha ne poncha."

"Tudi jaz bi rajši počakal," pravi počasi profesor, "da bi le nahoda ne dobil. Potem nisem najmanj tri dni za nobeno delo. Pojmite se pa prehlajate, ker so moje papuče čisto premočene."

(Dalje prihodnjic.)

Advertisement for 'SIDRO' Pain Expeller, including details about its effectiveness for rheumatism and podagra, and contact information for F.A. Richter & Co. in New York.

Large advertisement for books (KNJIGE), listing various titles such as 'Molitvene knjige', 'Spomin na Jezusa', 'Zbirka domačih zdravil', and 'Druge knjige', along with their prices and authors.

Advertisement for 'Potujočim rojakom.' (Traveling companions), mentioning a note about a missing letter and providing contact information for George L. Brozich, a Slovenian notary in Ely, Minnesota.

Advertisement for 'GOSTILNO,' (Inn), located at 1199 St. Clair St., Cleveland, O., offering food and drink.

Advertisement for 'SALOON,' located at 498 Corner 4th & Bryant Street, San Francisco, Cal., offering wine and food.

Advertisement for 'SLOVENSKA GOSTILNA v Ely, Minn.,' offering Slovenian wine and food, with contact information for John Kracker.

Advertisement for 'RABI' shipping company, 'Compagnie Générale Transatlantique' (Francoška parobrodna družba), featuring a large image of a ship and listing routes and schedules.

Advertisement for 'HOLLAND-AMERICA LINE' shipping company, listing routes to Europe and America, with a logo featuring the letters 'NASM'.

Advertisement for 'RED STAR LINE' shipping company, highlighting its service between New York and Antwerp.

Advertisement for 'JOHN KRACKER' saloon, located at 1199 St. Clair St., Cleveland, O., featuring a large image of a ship.